

Úrvacsorás istentisztelet – Karácsony ünnepe

Budapest – Faszor, 2019. december 25. 11:00; MGyTK

Az ünnep igéje: Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (Jn 1,14)

Lekció/oltár előtti olvasmány: Lk 2,1-14

Jézus születése

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepolyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepolyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsősége a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.

Textus, a prédikáció alapigéje: Jel 19,(11-)-16

János ezt írja mennyei látomásában: És láttam a megnyílt eget: íme, egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol, szeme tűz lángja, és fején sok korona, és ráírva egy név, amelyet senki sem ismer rajta kívül; és véráztatta ruhába volt öltözve. Ez a név adatott neki: az Isten Igéje. ... Ruhájára és derekára ez a név van írva: királyoknak Királya és uraknak Ura.

Kedves Gyülekezet!

Amikor a karjainkban tartunk egy újszülött csecsemőt eszünkbe sem jut azon gondolkodni, hogy vajon mire viszi majd, mi lesz majd belőle. A születést követő eufóriában ez a kérdés senkit nem érdekel! Ilyenkor az ember csak ámulja és bámulja a csodát: az új életet, a folytatást, és végtelenül boldog, hogy végre láthatja és magához ölelheti a megszületettet.

Amikor gyerekeknek tesszük fel a „mi leszel, ha nagy leszel?” kérdést, azt sem gondoljuk komolyan, hanem játékosan. Azért, hogy gyerekszót halljunk. A gyermeklélek megejtően kedves, ártatlan, és üdítő megnyilatkozására vagyunk kíváncsiak. Dehogy akarjuk mi ezekkel a „mi leszel, ha nagy leszel?” kérdésekkel a felnőtté válásukat siettetni! Eszünkben sincs éreztetni velük, hogy a gyerekkoruk csak egy átmeneti időszak, amit ki kell nőni, mert a felnőttkor lesz ám az igazi. Nem így gondolunk. A boldog és gondtalan gyermekéveket inkább kitolni, megnyújtani igyekszünk.

Emlékszem amikor 6 évvel ezelőtt kissé szomorúan mondogattuk otthon: jaj, jaj, valaminek vége van – kibújt a Misi foga, nincs többet az a végtelenül

édes fogatlan, teleínnel kacagás. ... Aztán persze ezt hamar váltotta az újabb csoda: hogy járt!, hogy elindult! Aztán az újabb csoda: hogy kezdünk belelátni a lelkébe, a fejébe, a gondolataiba – mert beszél, egyre többet beszél! És kérdez! Mostanában ilyeneket: „Anya, Jézus tényleg feltámadt? Vagy ez csak egy olyan evangélikus mondás?”

Amikor az angyal azt mondta a pásztoroknak: *üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus*, amikor János leírta nekünk, amit mennyei látomásában meglátott, hogy Jézus: *a királyoknak Királya és uraknak Ura* – akkor azt gondolhatjuk, hogy a kisgyermek Jézussal kapcsolatban ezt a bizonyos „mi leszel, ha nagy leszel?” kérdést mi bizony nem tehetjük fel. Hiszen megkaptuk a választ. Megmondta az angyal, megmondta János is, hogy a jászolban fekvő kisdéd az üdvözítő, a bűneinkből szabadító Megváltó, a halálon győztes Úr Krisztus, a Király.

De valóban meg vannak válaszolva ezzel a mi Jézussal kapcsolatos kérdéseink? Érthető, kielégítő számunkra ez a válasz? Nem sokkalta inkább úgy igaz, hogy egy egyházi évre, egy adventtől karácsonyon, húsvéton, mennybemenetelen át a reformáció ünnepéig tartó egyházi évre – talán nem is egyre:

sokra van szükségünk ahhoz, hogy szépen lassan elkezdjünk valamit megérteni Isten emberré lételének a titkából, csodás működéséből? Nem úgy van az inkább, hogy ahogyan egy gyermeknek időre – hosszú évekre – van szüksége bizonyos képességek elsajátításához, kérdések és jelenségek megértéséhez, úgy mi is csak lassan, fokozatosan értjük meg a jászol és a kereszt okát, célját és lényegét? Még a nagy Pál apostol is azt mondja: *Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat – de még most, így, érett felnőttként is oly töredékes az ismeretem, annyi minden homályos még.* (1Kor 13,11-12)

Nem lehet, hogy az Úristen is úgy tekint ránk, ahogy szülő a gyermekére? Nem lehet, hogy ő is ujjong a gyermekek imádságának hallatán? – mintha felkiáltana: ó, beszél! elkezdett beszélni hozzám! Nem lehet, hogy az Úristen is örömmel fogja meg a kezünk, hogy segítsen minket megtenni első lépéseinket a hit útján? – mintha felkiáltana örömeiben: jár!, elindult! Nem lehet, hogy ő is csodaként éli meg azt, amikor mi elkezdünk figyelni és hallgatni rá, a javunkat akaró tanácsaira? Jézus ezt mondja! *Egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.* Egyetlen egy csapásra vagy lassú fokozatossággal az Istenre találó tévelygő miatt is óriási öröm van a mennyben. És aztán azután – milyen türelemmel kísér minket a mi Istenünk! Ad időt, új és új lehetőségeket, nem siettet.

Itt vagyok én, itt vagy Te, Testvérem. Én is tartok valahol a hitemben, a megértésemben, amit megér-

tettem – és Te is. Én is próbálom a gyakorlatban alkalmazni azt, amit az Úr szavaiból megértettem – és Te is. Én is igyekszem követni őt, a tanításait, törvényeit és parancsolatait – és Te is. Nekem talán nehezebben megy az, ami Neked könnyen – és fordítva. Nekem talán nem okoz gondot az, nem az okoz gondot, ami Neked – és fordítva. Nem vagyunk egy időségek, nem vagyunk egyformák – máshol tartunk hát a megértésben, a hitben is. Mi magunk is változunk, fejlődünk, érünk, bölcsülünk.

Ami közös bennünk, az az, hogy megszólított, nevünkön nevezett Isten-gyermekek vagyunk. Közös bennünk az, hogy Isten, az ő élő és ható szava és Szentlelke által elkezdte bennünk, benned és bennem is elkezdte életátalakító munkáját – különben nem lennénk itt. De itt vagyunk, és várjuk, hogy újra szóljon hozzánk, hogy új impulzusokat adjon, hogy tovább formáljon és erősítsen minket.

Ma, karácsony ünnepén azt mondja: Gyermekem, térdelj lélekben elélem, a jászlam mellé – mint az az öreg napkeleti bölcsnek megfeszett Benczúr Gyula ott az oltárképen – és örülj nagyon, mint egy gyermek, úgy örülj, mert neked, miattad, érted születtem meg és lettem emberré. És ne félj, hanem nyugodj meg és légy meggyőződve arról, hogy a benned elkezdett jó, megszentelő, a gondolkodásodat és az életedet megváltoztató munkámat, időben befejezem. Készen leszel arra a nagy napra, amikor velem, a kisdedből a megváltáson át a királyok Királyává és uraknak Urává magasztosult Krisztussal találkozol. (Fil 1,6) Ott, akkor majd mindent megértesz, mindent tisztán látsz. Imádkozzunk!

Uram, Te, aki egyszer személyesen jártál-keltél a földön, nyomot hagyva, amelyet követnünk kell; Te, aki még most is letekintesz a mennyből minden zarándokra; Te, aki megerősíted a fáradt utast; megvigasztalod a levert lelket, jó útra vezeted az eltévedtet, enyhíted a harcosszomját; Te, aki majd visszatérsz az Idők végén, hogy külön-külön megítélj mindnyájunkat, és meglásd, hogy ki követett Téged: Ó, Jézusunk, Istenünk és üdvözítőnk! Példád tisztán ragyogjon a lelki szemeink előtt, hogy szétoszlasd a ködöt. Adj erőt, hogy egyedül és változatlanul Téged és a Te példádat kövessük, hogy hozzád hasonulva és téged követve megtaláljuk az utat, amely biztosan elvezet az Ítélethez, ahol minden embernek meg kell jelennie és amely – Általad – elvezet az égi boldogságba, Hozzád. Ámen. (S. Kierkegaard)

Ének: 161,1 Ím, jászlad mellett térdlek, Ó, Jézus, üdvösségem. Elhoztam minden kincsemet, Mit ingyen adtál nékem: A szívem, lelkem, életem, Ó, fogadd tőlem kedvesen, Ne szolgáljon, csak téged.